

SAN BUJIN HOS BERGFOLKET

KAPITEL 1

När jag blev kontaktad av Mc Connor trodde jag att det var för att tala om vad som hänt när Urban, Robert och jag varit i det forna Skottland. Det var nu inte orsaken och jag blev mycket förvånad när han berättade att det var dags för ett nytt uppdrag. Det var bråttom, ingen tid fick gå förlorad. Jag skulle sammankalla de andra två för att vi mer eller mindre omedelbart skulle bege oss till en bestämd plats. Platsens läge varken vill eller får jag avslöja, men jag kan ju sträcka mig såpass långt som att den ligger djupt inne i skogen mellan de två stora sjöarna Vänern och Vättern. Ja, Tiveden alltså. Per telefon fick jag en exakt beskrivning av platsens utseende och läge. Mc Connor sade sig veta att jag säkert skulle hitta den utan svårigheter.

Då jag ringde Robert hade han precis kommit in efter att ha varit ute och byggt på sitt hus. Han var trött, men när jag berättat vad det rörde sig om fanns ingen tvekan i hans röst. "Jag är hos Dig om två timmar."

Urban var svårare att få tag på. Han var nere i Boråshallen och tränade karate. Jag fick helt enkelt åka dit. När jag kommit in och bugat mig för att inte bryta mot dojureglerna bad jag tränaren om ursäkt för att jag störde och signalerade till Urban att bryta träningen omedelbart. Urban undrade vad det var fråga om och verkade inte särskilt glad över att jag stört honom i träningen. När jag sade namnet Mc Connor till honom sken han upp och bad tränaren om lov att få gå från träningen. Tränaren såg minst sagt förvånad ut, men nickade till svar. De övriga i salen hade stannat upp när vi gick därifrån. Urban och jag hörde hur de fick göra trettio armhävningar på knogarna som straff för denna förseelse.

På vägen ut berättade jag för Urban vad som var i görningen och att Robert lovat komma så snart han kunde. "Jag måste bara plocka fram mina saker hemma. De har legat redo sedan flera månader tillbaka", sade Urban.

Vi bestämde att Robert och jag skulle komma förbi och hämta upp honom på vägen. Därpå skildes vi och jag begav mig skyndsamt hem för att göra mig resklar. Varma kläder skulle behövas eftersom det ännu inte blivit riktigt vårvarmt, lite färdkost, överlevnadsutrustningen, kameran och en hel del annat. Packningen blev stor och tung, men jag trodde mig kunna behöva allt, eftersom ingen av oss visste hur lång tid det här uppdraget skulle kunna ta. Till sist plockade jag fram min katana, som jag haft gömd ända sedan vårt första äventyr i Skottland. Jag drog det och kontrollerade klingan så att det inte skulle finnas minsta fläck eller fukt på den. Egentligen var det onödigt eftersom jag verkligen lagt ned möda på att förvara det på rätt sätt, men det gav mig något att tänka på medan jag väntade på att Robert skulle komma.

Då jag hörde steg i trappan tog jag på mig ytterkläderna, släckte och öppnade dörren för Robert, som precis skulle trycka på knappen till ringklockan. "Är Du redo?", frågade jag kort och log åt Roberts sammanbitna och näst intill nervösa uttryck. "Jag är redo", svarade han och log tillbaka. "Bra, då hämtar vi Urban." Jag låste och vi gick ner.

Roberts bil ställde vi in på min garageplats efter att ha lagt in packningen i min lilla Peugeot. Så bar det av mot Brämhult.

Urban var klar att ge sig av när vi kom. Han hade precis som vi tagit på sig sina camouflagefärgade militärkläder inhandlade i Edinburgh under vår udda semester för nästan två år sedan.

När vi varit där hade vi även bestämt oss för ett namn för vår annorlunda sammanslutning. Med tanke på vårt antal och vårt intresse för *budo*, hade vi beslutat oss för *San Bujin*, vilket på japanska ungefär betyder Tre Krigare. Eftersom *san* uttalas som det svenska ordet sann, fick vårt namn en dubbel betydelse.

När vi nu var samlade i bilen och på väg blev det en hel del diskussioner om vad som kunde tänkas vänta oss. Mc Connor hade berättat för mig att den "tidsport" vi skulle till inte bara tog oss till en annan tid utan även en annan plats. Vi trodde alla att denna plats betydde Skottland eftersom han, då vi träffat honom sist, sagt att det var vårt öde att återvända till Skottland igen.

Skulle vi få träffa de vänner vi lärt känna? Skulle vi få återse Tindarch och Tanera? Till vilken tid skulle vi komma? Vi hade ju ingen möjlighet att få några svar eftersom Mc Connor, den gamle väktaren, inte var med oss. Till slut insåg vi det dumma i att fundera över vad som skulle kunna komma att hända och gick istället in för vad som hände just nu, vilket var att vi behövde tanka Sleipner, ja, min bil alltså.

När jag tankade passade Robert och Urban på att köpa lite korv och annat smått och gott. Den mat jag hade med mig skulle inte räcka särskilt länge. Vem visste hur lång tid det skulle ta innan vi skulle träffa på människor som ville dela med sig av sin mat.

Vi for vidare norrut och passerade Falköping, Skövde och Karlsborg. En del prat om gamla lumparminnen blev det naturligtvis eftersom både Urban och jag gjort vår militärtjänst i just Karlsborg. Urban, som alldeles nyligen muckat, hade mycket att berätta.

När vi äntligen kom upp till Tiveden hade det börjat mörkna och då vi slutligen kommit till den plats vi valt som lämplig att parkera bilen på var det mörkt.

"Mörkerorientering är väl roligt" tyckte Robert och bad att få titta på kartan. Jag visade var Mc Connor sagt att vi skulle "gå genom tiden". "Det kommer väl att ta oss en timma eller så, men vi har ju den här bäcken och den där lilla sjön", sade jag och pekade så att även Urban kunde se. "Om det är som Mc Connor sa, lär vi inte få några som helst problem att hitta stenblocken som markerar porten.

"Vad gör vi när vi kommer dit?", frågade Urban och krängde på sig sin ryggsäck.

"Vi får se vad som händer", svarade jag och lyfte ur Roberts packning och låste bilen.

Vi tog det lugnt och njöt av den klara vårkvällen. Stjärnklart var det och månen tittade ibland fram mellan talltopparna. När vi hittat bäcken följde vi den medströms under tystnad. Det porlande ljudet väckte en känsla av glädje och närhet till naturen som vi alla älskar.

Sjön, som bäcken rann ut i, var verkligen blank som en spegel. Det enda som fick bilden av månen att tillfälligt tappa formen var en fågel som simmade någonstans i mitten av sjön. "Storlom" konstaterade jag efter en titt i kikaren.

Robert såg drömmande ut mot fågeln. Urban tittade mer på månens spegelbild och frågade mig om jag mindes hur den haiku som står i "De fem ringarnas bok" lät. "Jag är inte helt säker", sade jag efter att ha tänkt efter en stund. "Men jag tror att Musashi skrev den som en kalligrafi och att den gick ungefär så här: "Månen i den kalla strömmen likt en spegel." Kan det ha varit så?" Urban nickade till svar.

Robert vaknade upp ur sina privata drömmar och såg sig omkring. "Var är de där stenblocken?" "Där", svarade jag och pekade mot den motsatta sidan av den lilla skogssjön.

Vi började gå runt sjön. "Visste ni om att man brukar kalla en liten skogssjö för tjärn här uppe, inte tjärn som hemma hos oss?", frågade jag när vi gått ungefär halva vägen. "Det låter bättre tycker jag. Nästan som tårar som fallit i skogen och bildat tjärnar." Ingen av mina kamrater svarade, men de tittade ut mot vattnet och jag tror nog att de insåg varför jag tyckte tjärn var bättre än tjärn, i alla fall här uppe i urskogen.

Då vi gått runt skogssjön och närmade oss stenarna drog vi oss närmare varandra. Som på ett givet tecken fattade vi varandras händer, så att vi skulle vara förenade när vi gick genom porten. Vi väntade oss dimman, mörkret och den kusliga känslan, men inget hände. Vi såg förvånat på varandra och gick sedan ytterligare ett varv runt de enorma stenblocken för att se om det kanske fanns någon dold ingång eller något tecken på var porten fanns, men inget.

"Jag är säker på att vi är på rätt ställe", sade jag och plockade fram kartan ännu en gång. Urban tittade med mig och vi kom fram till att det måste vara rätt plats. Robert som gått tillbaka och ställt sig mitt emellan de stora stenblocken hade plockat fram sin pendel och stod nu och stirrade på den lilla kristallbiten som snurrade runt, runt. "Vi har kommit rätt. Det här måste vara porten", sade han och tittade upp på oss. "Det kanske bara inte är rätt tid."

Vi ställde oss bredvid Robert och väntade. Någonstans hördes en uggle hoa, men annars hände inget. Efter kanske en kvart bröt jag tystnaden. "Vad sägs om att slå upp tältet här och vänta tills något händer?" Marken mellan stenblocken var tillräckligt jämn för att passa till tältplats. "Låter bra", tyckte Urban och tog av sig sin ryggsäck. Robert och jag följde hans exempel och tillsammans började vi sätta upp tältet.

När vi väl kommit in i tältet och fått fram våra sovsäckar fanns det inte mycket mer att göra än att krypa ner och vänta på att något skulle hända. Jag låg vaken längst. Tyst funderade jag över vad som hänt och lyssnade till hur mina kamrater andades i sömnen. Till slut somnade även jag, där jag låg i min varma och sköna sovsäck.

KAPITEL 2

Då jag vaknade hörde jag tydligt hur vädret förändrats under natten. Det blåste stötvis och hårt, tältduken fladdrade som besatt vissa stunder. Kallt hade det också blivit, men jag ålade mig ur min sovsäck trots allt och kröp fram till tältöppningen, jag behövde lätta på trycket. Mina kamrater ville jag inte väcka, så jag drog upp dragkedjan till tältet så tyst som möjligt. När jag samlat mig för att ge mig ut i kylan och blåsten kastade jag upp fliken och började kravla ut. Synen som mötte mig var lika chockerande, som synen av mig måste ha tett sig komisk för en eventuell åskådare. Jag hade väntat mig Tivedens tallrika och trollaktiga skog, men vad möter mig om inte snöklädda alptoppar! "Jag sover fortfarande", tänkte jag, men insåg sedan att jag faktiskt var vaken.

Jag kastade mig in i tältet och väckte mina färdkamrater. Det tryck jag skulle ha lättat på var helt bortglömt. "Vi färdades genom porten när vi sov och Gud vet var vi är nu!", ropade jag kanske aningen för högljutt, men jag var faktiskt rätt skärrad.

De andra vaknade snabbt av min olåt, men kylan, som kom in genom tältöppningen, hjälpte också till. Robert, som vaknade snabbast av de två, lyckades vända på sig med sovsäcken fortfarande runt sig och efter en snabb titt ut genom den fladdrande öppningen drog han igen dragkedjan. Urban, som ännu inte riktigt "greppat" vad som hänt frågade med morgonbruten stämma vad det var fråga om.

Jag hade hunnit sansa mig tillräckligt för att svara nu och satte mig tungt ner på min ihoptrasslade sovsäck. "Vi är inte längre i Tiveden mellan två stora stenblock. Inte heller är vi på någon av Skottlands grönklädda höjder."

"Var är vi då?", undrade Robert, som redan börjat få på sig sina kläder. "Det verkade som fjällen vid vår stuga i Norrland fast högre, brantare och spetsigare."

"Vad tror Du om Alperna?", sade jag och började klä mig jag med.

"Men vad har vi i alperna att göra?", utbrast Urban och krälade ur sin sovsäck. "Här finns väl inga kelter."

"Jag undrar varför Mc Connor lurat iväg oss hit?", sade Robert och började rulla ihop sin sovsäck.

"Tänk om det inte är Mc Connor som lurat oss, utan någon från den andra sidan", framkastade Urban då han drog på sig sina gröna M59-byxor.

"Det måste ha varit Mc Connor. Jag skulle inte kunna missta mig så gruvligt på hans röst, den är så speciell", svarade ja. Men jag blev aningen osäker och rädd vid tanken på att en annan makt varit med och lämnat oss någonstans bortom allt hopp om räddning. Tanken var skrämmande och jag satt tyst och funderade tills Urban fått på sig alla kläder och börjat trycka sovsäcken i påsen.

När även min sovsäck blivit sammanrullad till ett litet paket plockade jag fram lite godsaker ur min ryggsäck. Det var lite korb och ljust bröd att bryta av. Jag delade med mig och vi satt tysta och åt. Maten fick tankarna att samla sig något och när mitt bröd tagit slut sade jag:

"Oavsett vad som hänt oss och om det var Mc Connors avsikt att vi skulle komma till det här kalla landskapet, så tror jag att vi måste röra på oss."

"Du har nog rätt", svarade Robert och Urban instämde. "Stannar vi här lär vi väl svälta ihjäl om vi inte fryser till döds innan dess."

"Vad gör vi då?", undrade jag.

"Beger oss ner mot en dal", tyckte Robert och torkade av händerna mot byxbenen. "Det blåser så kallt här uppe."

"Hur högt upp är vi egentligen?", undrade Urban och gjorde en ansats att öppna tältet igen, men han ångrade sig och satt kvar.

"Jag vet inte,", svarade jag, "men högt är det och vi lär inte få en lätt promenad ner."

När vi väl bestämt oss för att ta oss nedför berget, visade det sig att promenaden började med ett ovanligt bökiigt nedtagande av tältet. De plötsliga kastvindarna fick tältet att verka levande, som om det hade en egen vilja, en önskan att flyga fritt över bergen och dalarna.

Till slut fick vi dock ihop det och den egentliga nedfärden kunde börja.

För att inte komma ifrån varandra eller riskera att någon föll ned och krossades mot klipporna längre ner, använde vi ett rep att länka samman oss. Robert gick först, Urban i mitten och jag själv i slutänden av repet. Jag skulle agera ankare om Robert eller Urban halkade och föll. Febrilt försökte jag hålla kontroll på allt, men vägvalet fick Robert sköta. Sådant är han mycket bra på. Urban, som inte kunde göra så mycket i mitten, bar tältet för att underlätta jobbet något för Robert, som i vanliga fall skötte den uppgiften.

Sakta, oändligt sakta tycktes det mig, tog vi oss nedåt. Jag tillhör den frusna typen av människor och vinden kändes oerhört kall. Jag muttrade något om det till Urban, som nickade instämmande. Robert, som gjort sin militärtjänst i Östersundstrakten, skrattade och sade att det här var väl inget. Urban och jag såg dock att även om Robert inte tyckte att det var kallt, så frös hans kropp så pass att läpparna verkade mer blå än röda.

När vi mödosamt tagit oss nedåt i ungefär en timma hittade vi en klipphylla där vi kunde få någorlunda vindskydd. Vi kröp samman och delade på några nicketabletter jag tagit med mig. Det var inte mycket, men de syrliga tableterna gav oss alla ett litet energitillskott och vi orkade fortsätta.

Jag tog över förstapositionen och Robert fick bli ankare. Berget blev brantare under ett parti, men det var inte värre än att vi kunde klättra snett nedåt. Sikten blev dock sakta sämre och det minskade vår hastighet. Det var som att gå inne i ett moln, vilket antagligen var vad vi gjorde. Allt blev blött, fuktigt och kallt. Vi var inte längre säkra på vilken väg som var den lämpligaste och till slut var vi helt enkelt tvungna att stanna.

"Vad sägs om att försöka ordna lite käk?", förslög Urban. "Jag har mitt stormkök med mig."

"Det låter som en fin fin idé", tyckte jag, upplyft vid tanken på att få något varmt i mig.

"Ordnar Du maten, så tar jag hand om disken", lovade Robert och pekade på en strid bäck som syntes forsa en bit bort.

"Vad blir det för mat?", undrade jag när Urban började plocka fram sitt stormkök. "Soppa eller fast föda?"

"Dillkött med makaroner och lite grönsaker", svarade Urban och höll upp ett paket med frystorkad mat.

"Det ser ju ut som sådan mat vi hade i lumpen", sade Robert och tittade närmare på paketet.

"Det är sådan mat", svarade jag som också känt igen plastpaketen från Ekströms. "Fråga bara inte var han fått den ifrån."

"Äsch, det är väl inget att skämmas över", tyckte Urban. "Vi fick alldeles för mycket och befälen ordnade ingen ordentlig insamling av det som blev över. Hade inte jag tagit vara på det hade det hamnat i soporna."

Jag nickade instämmande och pekade på min ryggsäck. "Vad sägs om höna med ris och curry nästa gång?"

Vi skrattade alla och glömde för en stund vårt utsatta läge på bergets branta sida.

Maten blev tillagad, trots smärre problem med elden, och gott blev det också. Sällan smakar mat så gott som när man är ute på lite strapatser och får slita en aning. Att dillsmaken sedan hängde kvar i munnen i flera timmar gjorde inte så mycket. Huvudsaken var ju att vi fick upp energinivån och orkade fortsätta. Fortsätta kunde vi faktiskt, för under det att Urban kokade ihop dillköttet, lättade molnen och en storslagen vy bredde sakta ut sig nedanför och runt omkring oss. Vi befann oss kanske femtio meter över trädgränsen nu. Det fanns inte lika mycket snö och vi började ana oss till att det kanske var vår här också. Vi kunde se bäcken som tålmodigt banade sig väg ner mot ett större vattendrag och då Robert diskat bestämde vi oss för att följa bäcken ner.

Nedfärden blev lättare nu och väl nere bland träden var det inte lika kallt längre. Vinden som varit så snål på värme längre upp tycktes inte längre så farlig. Visst vajade granarna betänkligt ibland, men det var inte så att vi behövde oroa oss. När vi åter tog en kortare rast kom jag plötsligt på något. "Har någon tänkt på att vi kanske blir tvungna att hitta tillbaka till den plats vi vaknade upp på?" Tanken hade slagit mig som att åsknedslag. "Tänk om vi inte hittar tillbaka."

"Oroa dig inte", sade Robert. "Det löser sig säkert på något sätt."

"Jag gjorde faktiskt några anteckningar om läget när vi var där uppe", sade Urban och visade upp ett litet anteckningsblock. "Något var jag ju tvungen att göra när ni rev tältet."

"Du är en ängel, Urban!", utbrast jag. "Den där utbildningen i Karlsborg kanske inte var så dum i alla fall."

"Nu gäller det väl bara att försöka hålla koll på hur vi går därifrån", sade Robert.

"Det kan väl du sköta, Urban?", föreslog jag.

"Ordern är uppfattad och skall utföras", skämtade Urban och gjorde honnör.

"Gott. Då föreslår jag att vi fortsätter marschen", sade jag och spelade med i Urbans militärlek.

Vi fortsatte, nu utan repet som förbindande länk. Högre upp hade repet känts som en livförsäkring, men här nere var det mer i vägen än till nytta. Ju längre ner vi kom, desto bredare blev alpbäcken. Vattnet forsade fram i sin strävan att förena sig med det större vattendraget långt där nere. Skulle det finnas människor som var bosatta utmed det brusande vattnet eller hade vi kommit till en trakt tom på all mänsklig befolkning? Frågorna surrade runt som elaka flugor i mitt huvud, men jag försökte att inte bry mig om dem. Om vi nu kommit till en obebyggd trakt, så borde vi kunna följa vattnet till dess vi kom till någon sjö eller kanske havet. Där skulle det säkert finnas människor. Vi hade inte proviant för så särskilt många dagar och även om vi skulle kunna klara oss ganska bra, så skulle osäkerheten om framtiden vara påfrestande.

"Jag undrar vilket århundrade vi befinner oss i", sade jag för att dela med mig lite av mina tankar.

"Själv undrar jag var vi är överhuvudtaget", sade Robert.

"Matthias, du har ju varit i både Österrike och Schweiz, är det här Alperna, eller vad tror du?", frågade Urban.

"Jo, nog verkar det vara Alperna, men om vi är i Schweiz, Österrike, Italien eller kanske Frankrike har jag ingen aning om. För mig är det bara alper just nu."

Vi gick en bra stund utan att någon sade något. Alla funderade vi väl över vår situation. När vi blivit kallade hade vi kastat oss huvudstupa ut i det lockande äventyret, men just nu kändes allt så fruktansvärt osäkert. Vi hade ju alla trott att det var Skottland som skulle bli vårt tillhåll och kelterna de vi skulle hjälpa. Vad väntade oss här?

"Stanna ett slag!", sade jag till de andra två som för tillfället var före mig. "Vänta lite!" Jag gick ikapp dem.

"Vad är det?", undrade Urban.

"Jag ville bara påminna er om något", sade jag och plockade fram min katana. "Ni minns eden vi svor. Den gäller för mig ännu", fortsatte jag och såg på de andra. "För mig gäller den eden oavsett tid eller plats." Jag drog svärdet och dess klinga tycktes nästan levande i ljuset, som föll ner mellan granarna och spelade på den blankpolerade ytan.

"Eden gäller för mig också", sade Robert och drog sitt svärd. "Alltid."

Urban nickade när han såg på oss. "För mig med." Urbans katana glittrade strax intill Roberts och min.

"För kärleken", sade jag.

"För för allt som är gott", sade Robert.

"För ljuset", fyllde Urban i.

"Vi tre är San Bujin, det är kanske vårt öde att kämpa på okänd mark. Låt oss inte nedslås för att vi ännu inte vet varför vi är här. Vi har fattat ett beslut, låt oss stå fast vid det tills att något händer."

Jag satte tillbaka min katana i dess skida.

"Du har rätt Matthias", sade Robert och log. "Låt oss fortsätta nu. Vi är i händelsernas centrum. Ingen kan vägleda oss eller ge oss stöd. Vi är själva ansvariga för vad som händer nu."

Urban rättade till sin ryggsäck och sade: "Kanske det händer något nytt redan bakom nästa träd." Ivrigt började han gå igen.

Robert och jag följde efter. Vi var mitt i äventyret nu, ingen idé att fundera för mycket, kanske det snart skulle hända något oväntat.

KAPITEL 3

Inget oväntat hände den dagen. Vi kom ner i dalen, men inga människor fanns där. Kvällen hade kommit och vi slog läger för natten. Alla var trötta och efter ytterligare ett mål mat somnade vi strax.

Dagen därpå vaknade jag av ett lätt flåsande ljud. Jag låg alldeles stilla och försökte identifiera ljudet. Det var någon eller något precis utanför tältet på min sida. Ytterst försiktigt tog jag mig ur min sovsäck. Urban, som vaknat av att jag rörde på mig, tittade förvånat på mig när jag drog min överlevnadskniv och började dra upp tältöppningen. Han såg min hållning och sa inget. Jag pekade på tältväggen på min sida. Urban kunde också höra flåsandet nu.

Jag tog mig snabbt ut genom öppningen och frågade med barsk stämma

"Vem där?". En stor stenbock kastade sig förbi mig lika överraskad och skrämmd som jag. Det var ett ensamt djur, med stora, grova horn. Den nästan meterhöga bocken studsade iväg ett trettiotal meter, men då jag inte följde efter stannade den upp och vände sig om.

Urban och Robert, som också vaknat nu, tittade ut genom tält-öppningen. "Oj, det var en stor en", tyckte Robert.

"Ja och han höll på att skrämma slag på mig", svarade jag och stoppade undan kniven.

"Jag har sett sådana på TV, men då har de alltid varit högre upp i bergen", sa Urban och kröp ut ur tältet.

"De kanske kommer ner till dalarna under våren", föreslog jag. "Det är ju ett ensamt djur, förmodligen en bock."

"Inte helt ensam", sa Robert och pekade upp på motsatta sidan av vattendraget. Där syntes ytterligare fyra stenbockar, betande på vårgräset.

Vädret var vackert nu. Himmeln, som dagen före varit täckt av en gråvit molnmassa, var nu alldeles klarblå. Solen värmde och det kändes verkligen skönt att sitta utanför tältet och äta frukost.

Stenbockarna hade rätt snart gett sig av, men med kikarens hjälp kunde jag se hur de sakta tog sig allt högre upp på ena bergssidan.

Efter en morgontvätt av oss själva och diskning av bestick och dylikt tog vi ner tältet.

Jämfört med tältnedtagningen dagen före, gick det så lätt nu, att man kunde tro att vi aldrig gjorde annat än plockade ner och packade ihop tält.

Innan vi gav oss iväg byggde vi ett märke av stenar för att markera var vi haft tältet och från vilket håll vi kommit.

Även denna dag blev tom på möten med människor. Ingen bebyggelse, inget som tydde på att det överhuvudtaget fanns människor här. Än så länge hade vi ju mat kvar och vatten fanns det gott om, men hur länge skulle vi klara oss på medhavd mat? Vi talade en del om det problemet och beslöt oss försöka variera vår frystorkade föda med fisk och kanske fågel eller hare. Harar hade vi sett, fåglar likaså och fisk fanns det säkert i vattendraget vi följde.

Vi slog läger tidigt den här andra dagen. Robert och Urban gav sig iväg för att försöka ordna lite fiskeredskap. Krokar, linor och sänken hade vi ju med oss, men nu behövdes ett par lämpliga metspön tyckte Robert. Jag passade på att bygga en eldstad och efter att ha samlat ihop en ordentlig vedhög tänkte jag vår första egentliga lägereld.

Tankarna var många när jag satt där vid elden, men jag kände mig så tillfreds med stundens lugn att tankarna inte spelade mig någon roll.
Jag plockade fram min blockflöjt och spelade för mig själv. Det kändes bra, trots allt.

En stund senare kom Urban tillbaka och satte sig vid elden han med. "Fint att Du ordnat med eld", tyckte han och log hemlighetsfullt.

"Jag tänkte att det kunde vara bra att spara på T-spriten", svarade jag och stoppade undan min flöjt efter att ha suttit och putsat på den en stund. "Var är Robert?"

"Han kommer nog strax", sa Urban och lade på ett grövre vedstycke.

"När man talar om trollen", sa jag när jag fick syn på Robert.

"Vad sägs om lite lax?", frågade han när han kommit fram till elden.

"Det låter inte så dumt", svarade jag och såg på den glänsande fisken.

Jag själv är väl inte någon fiskälskare precis, men grillad lax är gott när man befinner sig på okänd plats i en okänd tid, mycket gott.

Efter maten satt vi länge vid elden och pratade. Det var mycket som togs upp den kvällen, men till största delen var det minnen från vårt första äventyr. Självfallet hade vi talat en hel del om det tidigare, men det kändes liksom riktigt att tala om det nu. Slutligen lät vi elden dö och kröp in i tältet. Sovsäckarna, som legat utrullade ända sedan tältet kommit på plats, kändes ovanligt mjuka nu och det dröjde inte länge förrän vi alla sov.

Dagen därpå började utan några nyfikna stenbockar. Vädret var sig likt och när vi väl kommit igång, efter frukost och tältrivning, tog vi oss en bra bit utmed vattnet under förmiddagen.

Det var när vi började fundera på att rasta som vi upptäckte den lilla stugan. Det var inte mycket mer än en koja, men den var byggd i sten och trä och verkade mycket robust. Det fanns dock ingen där och ingen hade sovit där under den senaste natten. Det var kallt och askan i eldstaden, för det fanns faktiskt en sådan, var gammal och kall. Någon hade dock bott här för inte så länge sedan för det låg en del benrester utanför, som inte verkade vara särskilt gamla.

"Det kanske är en jaktstuga", föreslog Robert.

"Ja, det eller en vallarstuga", fyllde jag i. "Vi börjar i vilket fall som helst närma oss bebodda trakter nu."

"Skall vi rasta här och vänta eller bege oss vidare?", undrade Urban.

"Vi fortsätter", tyckte jag.

"Ja, vi kan ta rast senare, eller?", sa Robert och tittade frågande på Urban.

"Inte mig emot", tyckte han och tillade "Sisten ner till vattnet får diska i eftermiddag." Med ett språng, som man inte skulle vänta sig av en så tungt lastad vandrare, bokstavligen kastade Urban sig ner mot vattendraget. Robert och jag var inte sena att jaga efter.

Robert har bättre kondition än både Urban och jag, men jag har längst ben och sträckan var inte så lång. Resultatet blev att Robert skulle ta hand om disken. Urban, vars tur det egentligen var, tyckte dock att han kunde bära tältet en stund igen som kompensation för att han skulle slippa diska.

När vi gått ytterligare en timma eller så upptäckte jag att åtminstone två människor var på väg rakt mot oss. Vi hade solen i ryggen, så de hade ännu inte fått syn på oss.

"Vad sägs om att stanna och vänta in dem?", undrade jag. "Det verkar nog minst hotfullt om vi sitter här helt stilla och de kommer till oss."

Robert nickade och Urban tog av sig sin ryggsäck. Jag hjälpte Robert av med hans ryggsäck och krängde sedan av mig min. "Hur många är det?", undrade Robert och kisade ner mot de ankommande människorna.

Jag tog upp min lilla kikare och tittade efter. "Två stycken, tror jag. Det verkar vara en av var sort."

"En av var sorts vadå?", undrade Robert.

"En av vardera könet."

"Jaha. Hur gamla kan de vara?"

"De är nog inte så gamla, men det är inga barn. I alla fall inte hon", svarade jag efter ytterligare en titt i kikaren. "Det ser ut att vara en välväxt tjej på alla sätt och vis."

"Jag, får låna kikaren", bad Urban och han instämde i min åsikt.

Jag plockade fram min flöjt och satte mig i lä bakom ett stenblock. "Jag försöker spela lite, så blir de inte helt överraskade att finna någon här."

"Bra, men varför sätter du dig bakom stenen sådär?", undrade Urban.

"Om jag försöker spela i vinden blir flöjten hes eller till och med stum", svarade jag. "Det blåser inte så mycket, men det räcker för att stjåla ljudet ur flöjten." Jag började spela Amazing grace.

Robert som tagit över kikaren sa "De har hört dig, de kommer rakt hitåt nu. Killen går först nu."

"Är de beväpnade?", undrade Urban.

"Nej, inte vad jag kan se, men han har en stav i handen."

Jag gick över till att spela en av melodierna från filmen Ronja rövardotter.

Paret, som kom gående mot oss, var nu såpass nära att vi nästan kunde se deras ansiktsdrag utan kikarens hjälp. Den unge mannen med staven hade långt mörkt hår. Han var klädd i en gulaktig tunika och något jag tog för en toga av något slag. Den frodigt formade kvinnan hade en nästan likadan utstyrsel, fast längre, så att benen inte syntes. De skulle kunna ha varit med i ett av Shakespeares skådespel om vi befunnit oss i medeltidens England. Med tanke på var vi trodde oss vara, gav kläderna mig ingen ledtråd till vilket århundrade vi befann oss i.

När paret kommit inom tio meters avstånd slutade jag att spela och ställde mig upp. Robert och Urban hälsade med öppen hand och leende ansikten. Jag följde deras exempel och sa "Guten Tag".

Mannen, som stannat när jag reste mig, höjde sin högra hand till hälsning och sa något jag trodde var något i stil med goddag.

Kvinnan stod ett halvt steg bakom mannen och log mot oss. De verkade lugna och vänliga.

Jag pekade på mina kamrater och sa deras namn, varpå jag pekade på mig själv och sa "Matthias". Mannen log bredare och kom några steg närmare innan han pekade på sig själv och proklamerade "Caulinus". Med öppen hand visade han sedan på kvinnan och sa "Pallina". Hon i sin tur nickade och gav oss alla ett strålande leende.

Jag visade med gester att vi kommit från berget bakom oss, högt upp, och de verkade förstå för de visade med liknande gester att de kommit från dalen.

Det blev mycket mimteater och en hel del skratt under de påföljande timmarna. Pallina och Caulinus var mycket vänliga och nyfikna på våra konstiga kläder och packningar. Vi gjorde upp en eld och de delade med sig av sitt medhavda bröd. Själva kunde vi bidra med lite

grillkorv. De uppskattade korven och frågade förmodligen vad det var för något, men eftersom ingen av oss ännu kunde det språk de talade, blev våra svar endast frågande ansiktsuttryck.

Caulinus, som var den som både åt och talade mest, ställde sig så småningom upp. Vi följde hans exempel. Med gester och en hel del ord gjorde han klart för oss att han ville att vi skulle följa med honom och Pallina ner till dalen. Vi accepterade självfallet hans inbjudan med glädje och började plocka ihop våra saker och släcka elden. De unga två väntade tålmodigt tills vi var redo och sedan bar det av ner mot dalen, deras dal.

KAPITEL 4

Vandringen tillsammans med våra nyvunna vänner Caulinus och Pallina blev inte särskilt långvarig. Det tog oss ungefär två timmar att nå den by de två bodde i. Byn låg inte långt från en alldeles klar insjö i vilken det vattendrag vi följt rann ut. På håll kunde vi se ett femtontal hus utspridda på en begränsad yta. Det var trätimrade stugor med tak av halm. Inte alltför olika de hus som fanns i Sverige på medeltiden. Det kändes spännande att gå där på väg mot en by med människor vi inte kände eller ens kunde kommunicera med ordentligt. Vi var alla glada att vi träffat det unga paret först och hunnit bekanta oss med varandra lite.

När vi kom in i byn kom det några hundar springande. Glatt skällande hälsade de på våra ledsagare och nyfiket luktade de på oss. De var rätt skygga, men jag lyckades charma mig till en liten ansiktsslick av större hund. Några barn, som lekt i vad jag skulle kalla en sandhög, kom springande och ställde sig gapande på några meters håll.

Caulinus sa något till barnen och ett av dem började springa mot ett hus lite högre upp. Caulinus pekade på det springande barnet, sedan på sig själv och visade sedan med handen något lågt.

"Kanske är det hans son.", föreslog Urban.

"Ja, eller hans lillebror.", svarade jag. "Han verkade vara lite för stor för att kunna vara Caulinus barn, eller?"

Pojken som sprungit i förväg hade nu nått fram till huset och ställde sig i dörröppningen och ropade. Det tog inte många sekunder förrän en kvinna blev synlig och glatt leende vinkade hon åt oss.

"Det verkar vara ovanligt trevliga människor.", sa Robert.

Vi följde Caulinus och Pallina upp till huset och blev mötta av kvinnan från huset. Den lille pojken höll hennes hand.

Caulinus presenterade oss med namn. Kvinnan, som vara hans mor och bar namnet Calinda, bjöd oss att komma in i huset.

Det var alltså så vi kom till byn Oppidia. Precis som vid vårt äventyr i Skottland hade vi blivit mottagna som gäster av människor som var öppna och vänliga. Situationen var dock en helt annan. Det här var en annan tid, en annan plats och ett annat språk. I byn Oppidia verkade det inte finnas några krigare. Folk verkade leva i fred utan att oroa sig för fientlig verksamhet. Ingen ockupationsmakt eller någon kidnappning som förra gången. Allt verkade vara frid och fröjd. Det mest våldsamma vi fick se var de brottningsmatcher som förekom. Dessa var det mest barnen som utförde och det var lekar, inte allvar.

Robert, Urban och jag lärde så småningom känna nästan alla i byn. Vi bodde till största delen hos Caulinus föräldrar, Calinda och Wolf. Wolf var en storgvuxen karl, som hade lätt att skratta och med ett tålmod, som skulle förvåna den mest hårdade lärare. Det var mest genom Wolf som vi fick lära oss det språk folket talade i byn.

Tiden gick och vi fördrev sommaren som kom med att träna oss själva i kampkonst och med att hjälpa till med de sysslor som förekom i byn. Det blev en hel del skogsarbete och det blev rena styrketräningen för oss tre. Någon Mc Connor kom aldrig och inte heller fanns det några tecken på att han skulle ha varit där tidigare. Vi tvivlade ibland och undrade vad som skulle hända oss.

Var vi fast här i denna tid eller väntade vi bara in något som ruvade i framtiden? När hösten kom kunde vi tala befolkningens språk någorlunda. Vi kände till trakterna vi befann oss i och

hade kommit fram till att vi befann oss någonstans i alperna, förmodligen i vad som på vår egen tid kallas Schweiz.

Det var först nu som vi fick reda på vad som kanske kunde vara orsaken till vår tidsresa hit.

En dag kom en ung man springande in i byn. Han var mycket trött och såg verkligen sliten ut. Wolf tog emot honom och bjöd honom till sitt hem. Den unge mannen kom från en by några mil väst om Oppidia. Devaria, som byn hette, hade härjats av en stor armé. Folk hade dött, kvinnor våldtagits och hus bränts till grunden. Våldet hade nått fridens boningar i bergen.

Wolf blev mycket bekymrad. Något liknande hade inte hänt här tidigare. Trakten hade varit skonad från allt vad som hette krig i många mansåldrar nu och ingen hade någon direkt aning om hur man kunde försvara sig. Absolut inte mot en mångtusenhövdad fiende. Ett råd sammankallades och vi deltog, som i allt annat i byn. Mannen som kommit med nyheten om invasionen fick på nytt berätta om det fruktansvärda som skett. Den efterföljande diskussionen blev rätt långvarig och förvirrad. Förslagen på vad som väntade byn var många, men idéerna om vad man skulle kunna göra åt det hela var mycket få och knappast realistiska. Robert, Urban och jag var lite utanför det hela eftersom vi ännu inte kunde hänga med i snabbare tal med svårare ord.

Till slut bad jag, efter en kort överläggning med mina två vänner, om att få ordet. Det blev snart rätt tyst. Vad kunde främlingarna från berget ha att säga om detta?

Sökande efter de rätta orden påbörjade jag långsamt mitt tal. Jag föreslog att byn borde evakueras och tömmas på allt som kunde komma fienden till nytta. Oppidia fick inte bli ett likadant offer som byn i väster. Själv skulle jag bege mig mot fiendens armé tillsammans med mina två vänner för att se vad som kunde göras åt saken. Vi hade kommit hit som främlingar och blivit inbjudna som gäster. Vänligare mottagande och behandling kunde vi inte tänka oss. Det var dags för oss att verkligen visa att vi uppskattade denna vänlighet.

Det blev alldeles tyst en stund. Sedan utbröt en kakofoni av kommentarer. Wolf fick samlingen att lugna ner sig och efter kanske en kvarts diskussioner gick mitt förslag igenom, med det tillägget att vi skulle få med oss minst en man som guide. Caulinus var inte sen om att få be om att bli den mannen. Vi accepterade naturligtvis eftersom vi under de gångna månaderna hunnit bli nära vänner med Caulinus.

Beslutet var fattat och vi lämnade mötesplatsen tillsammans med Caulinus för att förbereda oss inför den kommande utmaningen. Vi tre i San Bujin hade ännu bara en vag idé om vad vi skulle göra, men en sak var klar: Vi skulle inte gå ut i krig med en hel här, vad som krävdes nu var list. Till att börja med gjorde vi med Caulinus hjälp i ordning en provisorisk karta över det område som låg mellan den förstörda byn och Oppidia. Vår vän hade ett enastående sinne för var saker och ting fanns och hur långt det var mellan dem. Vi blev allt mer förvånade och glada när han skissade upp bergens konturer, skogarnas utbredning och de olika vattendragen. Med hjälp av hans beräkningar kunde vi till och med sätta en provisorisk skala på kartan. När vi, eller snarare Caulinus, slutligen var nöjd med kartan ritade vi av den tre gånger, så att alla fick ett eget exemplar. Om vi skulle komma från varandra eller behöva dela på oss, kunde en karta bli det som avgjorde våra öden.

När kartritandet var klart återstod att packa våra ryggsäckar och förse oss med tillräckligt med proviant. Caulinus försvann och ordnade med maten. Själva gick vi igenom vad vi kunde tänkas behöva. Det blev mer eller mindre samma utrustning som vi kommit med från början,

med tillägg av en del rep och de vandringsstavar vi täljt till under sommaren. När Caulinus kom tillbaka hade även han packat, fast hans packning var mycket lättare än våra. Han visste mer om bergen och när han såg våra fullpackade ryggsäckar skakade han på huvudet och så blev det till att packa upp på nytt. En hel del extrakläder och annat fick bli kvar i byn. Det skulle bli för jobbigt att bära på allt. Vi insåg att Caulinus naturligtvis hade rätt och fogade oss i att endast ta med ett ombyte. Underkläder går faktiskt att tvätta rätt effektivt i en alpbäck och de torkar fort om man låter dem hänga på ryggsäcken när man går.

Vi var klara för avfärd och endast avsked av släkt och vänner återstod, ja för oss var det självfallet endast vänner, men man säger ju så. Wolf följde med oss en bra bit på vår vandring innan han begav sig tillbaka för att organisera evakueringen av byn. Han kramade om oss alla, men sin son höll han fast längre och utan att säga något såg de länge på varandra. Far och son behövde inga ord, de kände varandra för väl. Vi önskade honom lycka med vad som komma skulle och han lyckönskade oss med vad vi hade att göra. Så vände han hem mot byn och vi började den långa vandringen mot en okänd fiende. En här av härdade krigare som vi inte visste något om. Det kändes osäkert och olustigt, men vi hade ett nytt uppdrag framför oss och ingen tvekade när vi nu var på väg.

KAPITEL 5

Vandringen från byn Oppidia var inte särskilt svår och med Caulinus som vägledare kunde vi tillryggalägga åtskilliga kilometer redan den första dagen. Enligt hans beräkningar, och som det tedde sig på våra kartor, skulle det ta oss två dagar att komma till den överfallna byn. Om allt skulle gå enligt hans beräkningar skulle vi alltså vara framme under den andra hälften på kommande dag. Vad vi skulle göra när vi väl nått fram var ännu inte klart.

Vi trodde oss inte behöva någon vakt den första natten och sov därför alla samtidigt. Någon eld gjorde vi dock inte upp eftersom vi inte ville skylta med vår närvaro. En stor armé som är på marsch bör ha spaningstrupper framför sig. En eld på ett berg syns längre än man kan tro och vi ville som sagt inte märkas alltför tydligt. Vi diskuterade vad vi egentligen skulle ta oss till när vi väl nått fram, men någon äkta plan lyckades vi inte få fram. Vi var dock alla överens om att vi borde ta oss till fiendens område för att kunna studera honom och därigenom kanske finna någon lösning.

När vårt lågmälda prat tystnat låg jag länge och funderade. Jag kunde höra på Urbans andhämtning att han sov och Caulinus likaså. Robert var lika vaken som jag. Viskande frågade jag honom varför han inte sov. Han såg på mig i det svaga skenet från halvmånen och svarade:

"Jag vet inte, Matthias. Det känns som om något kommer att hända." Han suckade och fortsatte "Varför sover Du inte själv?"

Jag smålog åt mig själv och sa "Jag har liksom något på känn. Kanske är det bara min nervösa mage, men jag tror inte det. Jag vill inte gärna tro på ett förutbestämt öde, men jag förnimmer något i framtiden och det är inte något vackert."

"Det är som om dödens skugga ruvade över bergen. Vem kommer han att finna härnäst. Någon av oss eller människorna i Oppidia?"

"Du känner alltså samma som jag!", viskade jag. "Det är alltså det som väntar oss!"

Vi låg tysta en bra stund innan jag tillade "Fast det är klart, döden väntar på oss alla. Hoppas bara att han har ordentligt med tålmod när det gäller oss."

Robert svarade inte och jag trodde nästan att han somnat, men så öppnade han ögonen och sa "Oavsett vad som väntar oss tänker jag göra det bästa jag kan. För allt som är gott."

Jag nickade och instämde "Jag också, för kärleken."

Vi visste att om Urban varit vaken hade han instämt med "För ljuset". Vi skulle alla vara beredda att ge allt om vi bara var på det klara med att vi gjorde det rätta. Framtiden skulle få utvisa vad som väntade.

När solen tittade fram över bergstopparna långt borta i öster hade det redan varit ljus en bra stund. Själva hade vi varit på väg sedan de första fåglarna börjat sjunga och vår lägerplats var långt bakom oss. Den stig vi följde blev smalare och kringlade sig fram än hit än dit, som om den inte kunde bestämma sig. Caulinus förklarade att det område vi närmade oss var känt för sina många och våldsamma ras.

"Det är bäst att ta det försiktigt. Ingen idé att utmana ödet.", sa han och pekade fram mot ett överhängande parti i berget. "En rullande sten kan orsaka att en hel sida i berget följer med."

Då vi vandrat ytterligare en timma tog vi rast och åt en andra frukost. Vädret var vackert, nästan som högsommar, och luften var torr. Våra fältflaskor fick dela med sig av sitt innehåll och jag frågade Caulinus om han trodde att vi skulle få möjlighet att fylla på våra flaskor snart. Han svarade att det fanns en klar bäck som sprang ur berget kanske en kilometer bort. "Då går jag före och fyller på min flaska.", sa jag och reste mig upp. "Jag kan inte sitta still."

"Ta det lugnt, Matthias. Vi kommer nog fram snart nog.", sa Robert och skakade på sin fältflaska. "Jag väntar med att fylla på min, den är halvfull än."

"Jag väntar på er där framme.", svarade jag, för jag kände en sådan konstig lust att få vandra själv en stund.

"Ta det försiktigt bara.", sa Urban, som lagt sig på rygg. "Vi vill inte att du tar hand om hela byn själv."

"Jag lovar att spara några stygga busar till er om jag skulle komma fram först.", skämtade jag och började gå.

Jag hade rasrisken i huvudet hela tiden, men trodde inte att något skulle hända. Så fel man kan ha ibland! När jag gått kanske tvåhundra meter från rastplatsen kom en liten sten studsande förbi mig. "Det var lustigt.", tänkte jag och stannade upp för att se var stenen kommit från. Jag fick aldrig reda på det för i samma ögonblick brakade helvetet loss. Ett stort stycke av berget kom dundrande ner utmed bergsidan. Jag skrek till av förvåning och rusade vidare utmed stigen. Om jag bara lyckades nå fram till ett enormt klippblock jag hade framför mig, trodde jag mig kunna vara i säkerhet. Ryggsäcken skumpade omkring och fältflaskan dängde och slängde vid höften. Skräckslagen pressade jag mig till det yttersta och väl framme vid klippblocket kastade jag mig ner och kröp intill dess sida. Dånnet från raset var öronbedövande och bergsidan förändrade helt utseende, men jag led inga men förutom lite damm och några småstenar i huvudet. Raset hade haft sitt centrum en bit bakom mig, skadorna var inte så stora just där jag befann mig.

När dammet lagt sig någorlunda spanade jag med kikaren efter mina färdkamrater. Oroligt sökte jag utmed bergets sida. Bortanför raset kunde jag lättad se Robert stå med sin kikare, spanandes åt mitt håll. Jag vinkade för att visa var jag var och Urban, som också stod synlig, upptäckte rörelsen utan kikare och pekade åt Robert. Caulinus kom fram i mitt synfält och vinkade lättat åt mig.

Det var kanske inte mer än trehundra meter som skilde oss åt fågelvägen, men raset hade gjort det omöjligt för mina vänner att ta samma väg som jag. Genom ett primitivt teckenspråk kom vi överens om att jag skulle fortsätta från rasområdet på egen hand och att de andra skulle ta sig förbi ovanför och komma ikapp mig. Med hjälp av kartan skulle det nog inte vara några större problem att hitta rätt. Fast jag måste erkänna att det var rätt kusligt att vandra vidare på egen hand när jag nu för första gången varit med om ett riktigt ras. Att en okänd fiende väntade gjorde mig inte mindre nervös. Jag tog det alltså väldigt lugnt.

Under tiden som jag försiktigt började ta mig västerut mot en krigshärjad by satt Robert och Urban och diskuterade med Caulinus. Raset hade visserligen varit mycket skrämmande, speciellt då de trott jag blivit dess offer, men det hade fött en idé.

Urban kom med förslaget att lura fienden till det här området och sedan utlösa ett ras och låta naturkrafterna sköta om resten av krigsföringen. Robert var inte lika tänd på idén att kanske döda mängder av människor på en gång, oavsett om de var fiender eller ej. Fast tanken att utlösa ett nytt och större ras var inte helt fel. Caulinus hade förklarat att den här dalen var den enda lämpliga vägen mellan Oppidia och den olycksdrabbade byn. Ett ordentligt ras skulle göra en marsch näst intill omöjlig. Fienden skulle bli tvungen att antingen stanna och bygga en ny väg, med ständig risk för nya ras, eller söka sig en annan väg. Om de tog en annan väg skulle de kanske inte alls komma till Oppidia.

Caulinus var heltänd på den nya planen och började omedelbart rita på en skiss över vad som skulle behöva göras för att utlösa ett nytt och tillräckligt kraftigt ras.

"Om vi ändå haft lite sprängmedel.", suckade Urban. "Vi skulle ha kunnat ordna ett jätteras med bara några få dynamitgubbar."

Robert nickade instämmande och frågade Caulinus om han trodde att det skulle vara möjligt. Caulinus nästan skrattade när han svarade att det här skulle bli roligt, fast det skulle nog ta en del tid i anspråk. Han sa att han tänkte ta sig tillbaka till Oppidia och hämta med sig så många starka och härdiga karlar han kunde. Lite lagarbete och saken skulle vara klar.

"Vi måste ju varna Matthias!", utbrast Urban. "Han behöver ju inte sticka huvudet i lejonets gap nu."

Robert hade redan dragit på sig sin rygsäck. "Vi får ge oss av efter honom. Caulinus får ordna raset."

Det blev snabbt bestämt att Caulinus skulle gå själv och att Urban och Robert skulle jaga efter mig. Caulinus gick igenom en nästan säker väg till Devaria och sedan skildes vännerna åt med några korta ord om lycka och välgång.

Trots att jag tyckte mig ta det väldigt lugnt hann inte Robert och Urban ikapp mig. Byn Devaria, låg plötsligt framför mig och jag blev häpen över vad jag såg. Det var ingen stor by, kanske tio hus, men bortanför byn, på vad jag förmodar var byns odlings- och betesmark, stod massor av tält uppslagna. Mängder av soldater syntes strosa omkring, stå och prata, utkämpa övnings-dueller eller sköta om de hästar som gick mellan tälten. Det rörde sig om flera hundra soldater, kanske ännu mer. Jag gömde mig i ett mindre buskage vid stigen och tittade med hjälp av kikaren över området mer noga. Ett tält var större och mer färggrant än de andra och jag förmodade att det var där överbefälhavaren hade sitt tillhåll. Inne i byn kunde jag se en del kvinnor och barn som stod och tvättade. Det var byns egentliga innevånare, som nu tvingades göra rent sina fienders kläder. Jag såg inga män, förutom de främmande soldaterna, och rös vid tanken på vad som kunde ha hänt med dem.

Jag bestämde mig för att ta mig lite närmare och studera byn mer ingående, så jag tog av mig all extrautrustning och tog enbart med mig mitt svärd som vapen. "Man kan ju aldrig veta.", tänkte jag och började smyga mig från gömställe till gömställe. Hela tiden spanade jag efter vakter, men några sådana kunde jag inte upptäcka. När jag befann mig på vad jag tyckte var lagom avstånd plockade jag åter fram kikaren och lät blicken svepa över varje hus, varje tält. Jag kunde inte förstå hur vi tänkt när vi givit oss av mot Devaria. Hur skulle vi tre, med Caulinus hjälp, kunna göra något åt en sådan manstark fiende. Jag tog ned kikaren från ögonen med en suck och hade just stoppat in den i sitt fodral som jag hörde ett knastrande läte alldeles bakom mig. Nästan samtidigt kände jag något vasst peta mig mellan skulderbladen och en främmande röst som lät befallande. Jag vred långsamt på huvudet och fick se en relativt mörkhyad soldat med sitt spjut pekande rakt mot mig. Bakom sig hade han två kamrater som båda hade sina svärd dragna. Jag insåg självfallet det enfalldiga att ens försöka ta till strid och visade med minspel och kroppsrorelser att jag gav mig utan bråk. Kikaren, som låg i sitt camouflagefärgade fodral, försvann in under de låga buskarna. Även om jag blev tillfångatagen, så skulle jag inte ge fienden något så konstigt och uppseendeväckande som en kompakt kikare från slutet av 1900-talet.

Soldaten med spjutet tecknade åt mig att resa mig upp och jag gjorde det långsamt och mjukt. Jag ville inte verka hotande på något sätt. Kanske skulle jag lyckas dra mitt svärd och till och med hinna hugga ner den närmaste mannen, men de två andra var så placerade att jag skulle dö ögonblicket därpå. En av dem gick nu fram och visiterade mig och fann naturligtvis att det enda vapen jag hade var svärdet jag bar på ryggen. Jag fick ta av det och räcka det till

honom. Underligt nog drog han inte svärdet utan tog endast ett par steg bakåt innan han signalerade till soldaten med spjutet att allt var klart. Denne pekade med sitt vapen mot byn och med en kort nick lät han mig förstå att jag skulle gå först.

"Det här var ju inte direkt planerat", tänkte jag självironiskt när jag började gå, "att bli tillfångatagen så här utan att ens ha märkt att jag var iakttagen. Det är bedrövligt." Ett litet hopp hade jag dock. De hade inte bara dödat mig pang på, som man kanske skulle kunna tänka sig, utan endast avväpnat mig och nu transporterade mig till lägret.

Vi kom ner till byn och gick rakt förbi de tvättande kvinnorna och barnen och de tittade sorgset och förvånat på mig. Ingen av dem hade ju en aning om vem jag var. Kanske märkte soldaterna det, för en av dem gick fram till den närmaste kvinnan och frågade något samtidigt som han pekade på mig. Hon skakade på huvudet och såg ner på marken. Soldaten återvände till oss andra och marschen mot lägret bakom byn fortsatte. Vi stannade inte förrän vi kommit fram till det stora tältet. En soldat mötte oss och frågade förmodligen vad som stod på och försvann efter några ord från den spjutbeväpnade soldaten snart in i tältet. Någon av soldaterna bakom mig tryckte ner mig, så att jag satt på marken när befälhavaren kom ut. Den spjutbeväpnade soldaten anmälde sig och lämnade över mitt svärd i dess balja till befälet, som intresserat studerade mig där jag satt och kände mig ynklig.

Han kände på tyngden och drog sedan ut klingan. Befälhavaren flämtade till när han fick se sin egen spegelbild i klingans perfekta glans. Han gjorde stora ögon när han följde eggens vågformade kontur och kom till den aggressiva spetsen. Han frågade soldaten med spjutet, som också gjorde stora ögon, något och denna pekade upp mot det ställe de tagit mig tillfånga.

Befälhavaren satte tillbaka klingan i baljan och gav sedan en kort order. Soldaten som stod närmast gjorde vad jag tog för ett klartecken och drog upp mig på fötter. Jag tvingades följa med honom tillbaka mot byn, bort från befälhavaren och mitt svärd, min katana, som jag vårdat så ömt ända sedan jag fick den av Mc Connor för en evighet sedan.

KAPITEL 6

"Jag undrar hur långt han har hunnit nu.", sa Urban när han och Robert äntligen kommit förbi det farliga partiet, där raskrisken var så stor att de inte ens vågat tala på normal ljudnivå. "Hoppas bara att han inte tagit sig ända fram.", svarade Robert och torkade svetten ur pannan. "Fast Matthias är ju Matthias och han har långa ben."

"Dumt att de skall bli till en nackdel just idag."

"Vi hinner nog ikapp honom.", sa Robert uppmuntrande, fast han var mer orolig än han lät visa. Nattens mystiska föraningar gjorde till och med honom lite nervös.

De två vännerna kämpade nu på bäst de kunde för att komma fram så fort som möjligt.

Klättringen de blivit tvungna att utföra hade tagit mycket längre tid än de räknat med och när de nu skyndade fram hade jag redan blivit inlåst i ett av husen i byn Devaria.

Robert och Urban var båda fullt medvetna om risken att de skulle bli upptäckta och de stannade ofta och svepte över terrängen med kikare. När mörkret kom var de, på grund av risken att vandra fel, tvungna att stanna och slå läger för natten. Det var dystert för de båda vännerna att äta utan någon värmande eld. Så inväntade de gryningsljuset och turades om att sitta vakt. De var så nära byn nu att ingen av dem vågade lita på att fienden inte skulle upptäcka dem även om de inte tände någon eld.

När jag blivit inföst i det mörka huset satte jag mig en stund på golvet och lät ögonen vänja sig vid det sparsamma ljuset. Det var ett stort, nästan tomt rum. På golvet låg en hel del filter och annat, som jag förmodade var ämnade som sängkläder. Jag undersökte husets innandöme för att se om det kanske fanns någon extra dörr eller ett fönster som inte blivit igenbommat utifrån. Inget sådant hittade jag. Istället fann jag ett rum som använts som toalett. Det fanns ett hål i golvet och det luktade inte alltför fräscht. Jag var ensam nu, men någon eller snarare några hade bott här nyligen. När mörkret kommit även utanför huset och jag tillbringat ett par timmar i väntan på att någon skulle komma och förhöra mig fick jag förklaringen till "sängkläderna". Alla filter med mera tillhörde de kvinnor och barn jag sett stå och tvätta åt soldaterna. Nu kom de in till mig och det blev plötsligt rätt så trångt inne i den igenbommade stugan.

Av kvinnorna och barnen fick jag veta allt elände som hänt, bland annat att männen, som jag trott alla var döda, förts bort för att användas som slavar längre österut hos den kommande armén. Det här var tydligen bara en förtrupp. Styrkan, som nu befann sig här vilade tydligen några dagar för att vänta in ytterligare en trupp soldater. Jag frågade även om de behandlats väl och då brast några av kvinnorna i gråt. En äldre kvinna talade om för mig att soldaterna inte fick beblanda sig med dem eller våldföra sig på dem, men med befälhavaren var det en annan sak. Han kanske kunde verka mild och lugn på ytan, men inne i honom bodde ett monster, sa hon. Jag undrade varför de tre kvinnorna så plötsligt börjat gråta när stämningen annars verkade vara relativt god. Den gamla skulle just till att förklara när dörren slets upp. Två soldater kom in. Den ena tecknande åt mig att följa med. Den andra drog en vilt skrikande och gråtande kvinna med sig ut. Väl ute eskorterades vi båda mot tältet där befälhavaren fanns. Jag önskade att jag kunde ha hjälpt kvinnan, men med ett svärd pekande mot min rygg och vetskapen att jag befann mig mitt i fiendens läger fick mig att låta bli. Kvinnan slutade snart att skrika och lät sig snyftande dras med till tältet.

Väl inne i det rikligt utsmyckade tältet kastades både jag och kvinnan till marken. Befälhavaren satt i en något upphöjd fältstol med en metallmugg i handen. Han tittade intresserat på mig och jag försökte att inte glo tillbaka allt för hett. På kvinnan kastade han bara en gillande blick och nickade sedan till en tjänare, som stod bakom oss. Denne drog med

sig kvinnan in till en avskiljd del av tältet och snart kunde jag höra vattenplask överrösta kvinnans klagande snyftningar. Vid befälhavarens sida stod en rätt så kortvuxen man och han fungerade som tolk mellan befälhavaren och mig. Det blev ett förhör, men inte något sådant jag väntat mig. Befälhavaren ville veta var jag kom ifrån, vem jag var och varifrån jag fått mitt vapen. Jag sa att jag kommit från ett land långt norrut, vilket ju var sant på sätt och vis, och att jag var en kringströvande krigare på jakt efter en tjänst i någon armé. Svärdet sa jag mig ha ärvt av min far, som varit mästern i min hemstad. (Jag har för vana att aldrig ljuga, men ibland kan man inte låta bli.)

Det blev självfallet en hel del frågor om varför jag legat och spionerat på byn och varför jag inte tagit till vapen om jag nu verkligen var en legoknekt. Jag hade tydligen tillräckligt tillfredsställande svar på de frågorna, för befälhavaren nickade nästan gillande åt vad jag sagt. Sedan lät han tolken tala om för mig att jag skulle få bevisa mina ord under morgondagen och om jag klarade av testen kanske få bli soldat i hans armé. Så tappade han intresset för mig och jag eskorterades tillbaka till huset där kvinnorna och barnen hölls fångna.

Någon timma senare kastades den nu ynkligt kvidande kvinnan in i huset samtidigt som vi fick in en liten oljelampa. Jag var en bland de första att ta hand om henne och försöka trösta henne. Befälhavaren hade precis som med tre kvinnor tidigare våldtagit henne. Det verkade vara en rätt civiliserad armé, men befälhavaren hade sina privilegier och såg till att utnyttja dem väl. Kvinnan blev så småningom lugnare och kunde berätta för mig att hon hört vad jag sagt om mig själv och att trots att befälhavaren förhört henne i sängen, här bröt hon samman en stund, så hade hon inte sagt något av vad jag berättat för henne och de andra tidigare under kvällen. Sittande på mina knän bugade jag mig aktningsfullt för kvinnan för att visa min djupaste respekt och vördnad. Jag hade satsat på ett farligt kort när jag ljugit ihop sagan om mig själv, men den unga kvinnans mod hade gjort det till en lyckad lögn hoppades jag. Kvinnan försökte le åt mig, men brast på nytt ut i gråt och då kom en av de mindre flickorna fram till henne. Hon bar något i handen, som hon räckte över till kvinnan. Det var en spegel. Flickan kramade kvinnans hand och fick henne att se sig själv i spegeln. Det var som om spegeln förtrollade kvinnans plågade ansikte och åter tände hoppets ljus i hennes ögon. Kvinnan tystnade, torkade tårarna och kramade den lilla flickan. Flickan kramade kvinnan tillbaka, fick spegeln åter och gick tillbaka till sin sängplats. Jag såg frågande på den äldre kvinnan jag talat med under kvällen, men hon bara skakade på huvudet och tecknade åt mig att inte säga något.

Då det blev tillräckligt ljust för att man skulle kunna se någorlunda var man satte stegen var Robert och Urban redan på väg. De var fast beslutna om att försöka nå fram så snart som möjligt. Att jag förmodligen redan kommit fram hade de klart för sig och de var oroliga för min skull. Kanske kände de på sig att jag blivit tillfångatagen, kanske var det oroliga drömmar under natten, som fick dem att skynda sig så. Det tog dem inte mer än en timma att komma till den plats jag gömt min ryggsäck. Lustigt nog hittade de den och förstod med ens att något gått snett. De visste att jag inte skulle lämna min ryggsäck för någon längre stund och på matinnehållet kunde de se att jag knappt ätit något av den medhavda maten.

"Han är där nere.", konstaterade Robert lugnt. "Han kunde inte hålla sig borta.", tillade han bittert och tänkte på orden han sagt dagen innan: "...som om dödens skugga ruvade över bergen."

"Han kan ha blivit överrumplad och tillfångatagen av någon vaktstyrka.", föreslog Urban, ovetande hur rätt han hade i sitt antagande.

"Kanske.", svarade Robert kort och tog fram sin kikare. Tyst iakttog han byn och lägret bakom. Så frågade han: "Om du skulle ta dig ner mot byn i hans ställe, hur skulle du gå då?"

Urban bad att få låna kikaren och efter en kort stunds funderingar förklarade han hur han skulle göra. Hans vägval var inte riktigt likadant som mitt, förmodligen bättre, men han kom fram till samma buskage som jag kommit till.

Robert nickade instämmande och sa: "Anta då att fienden därnere inte är så ovaksam som det verkar härifrån. Skulle de inte då ha vakter posterade på strategiska platser, som just den där?" "Jo, det är klart.", svarade Urban, som i alla fall fått lära sig en del "nyttigt" under sin jägarutbildning i Karlsborg. "Hade jag haft hand om vaktutplaceringen skulle jag haft ett bevakningsställe nedanför det där krönet.", tillade han och pekade.

Robert tittade med kikaren och flämtade nästan till av förvåning när han upptäckte två soldater i ett gömsle, samma gömsle som jag helt lyckats missa.

"Du har rätt Urban. Det ligger två stycken där, precis där du pekade." Robert räckte över kikaren.

"Hm, vad gör vi åt dem?", undrade Urban efter en kort inspektion.

"Något förslag?", undrade Robert och såg näst intill roat på sin vapenbroder.

"Vad sägs om att överraska dem så här på morgonen?", svarade Urban "Jag tar mig ner till det där buskaget och ser till att jag får deras uppmärksamhet. Du tar sedan hand om själva överraskningen."

Robert log åt Urbans våghalsiga plan och de kom överens om att göra ett försök.

När de två vakterna upptäckte Urban utbytte de menande blickar. Aldrig hade de sett någon spion försökt smyga sig fram mot ett läger på ett så amatörmässigt sätt. De väntade tålmodigt på att han skulle komma fram till buskaget, där jag blivit tillfångatagen dagen innan. När Urban väl försvunnit in bland buskarna smög de sig fram ur sitt eget gömställe och tog sig försiktigt mot buskaget. Precis när de nått fram och skulle till att överraska "den intet ont anande amatörspionen" harklade sig Robert lite diskret alldeles bakom deras ryggar. De vände sig förvånade om och fick se en brett leende svärdsbeväpnad man med rufsigt hår. Robert visade med ena handens pekfinger att de skulle vara tysta. "Snyggt jobbat", sa Urban, som kommit fram ur sitt gömställe, och avväpnade de båda vakterna varpå han band dem. Urban hade hittat min kikare och visade den för Robert.

"Så han var här och blev tillfångatagen precis här.", sa Robert och kunde lättat konstatera att det inte fanns några spår av strid eller blodspillan på platsen. De hjälptes åt att gömma de två vaktposterna i buskaget. Sedan satte de sig till rätta för att studera lägret och dess organisation. De kunde se hur man förberedde en öppen plats strax utanför det närmaste huset. De såg hur det kom soldater och placerade sig i en halvcirkel runt platsen. När kvinnorna och barnen leddes ut och placerades utanför det rep som lagts ut på marken började mina två kamrater bli oroliga. När sedan jag kom ut eskorterad av två vakter och placerad mitt i ringen stelnade de båda till och trodde knappt sina ögon. Där stod jag med bar överkropp, utan vapen, mitt i en ring som olycksbådande mycket påminde om en tävlingsarena i miniformat. "Han skall utkämpa någon slags tvekamp!", utbrast Urban, "Vad skall vi göra, vad skall vi ta oss till?"

Robert svarade inte. Han hade redan tagit av sig sin ryggsäck och dragit sin katana ur dess balja.

KAPITEL 7

Tidigt på morgonen kom soldaterna och hämtade kvinnorna och barnen. Jag fick stanna kvar inne i stugan ännu en stund. Den soldat, som gick ut sist, kastade en hånfull blick på mig och brast ut i skratt. Jag försökte att inte bry mig om det hela utan satte mig på golvet vid den ena väggen och tränade på andningsövningar. Det dröjde dock inte så många andetag förrän det var min tur att eskorteras ut. Soldaterna fick mig att ta av min gröna militärskjorta och så bar det av ut i morgonkyran.

Det var många soldater som placerat sig utanför det utlagda repet, men långt ifrån alla i lägret. Jag såg kvinnorna och barnen som storögt tittade på min gängliga lekamen. Sommaren i Oppidia hade inte gjort mig fetare, men mer muskulös. Fast tittade man på de något kortare soldaterna såg jag väl bara spinkig ut kan jag tänka. Så kom då befälhavaren och satte sig på en fältstol. Tolken ropade till mig att jag nu skulle få bevisa om jag verkligen var en krigare. Enligt seden skulle jag själv få välja vem jag vill kämpa mot först.

"Jag väljer honom.", sa jag och pekade på fältherren. Det gick ett sus av förvåning bland soldaterna och jag tillade snabbt: "För han är väl inte för feg för att kämpa med andra än kvinnor i sängen?"

Tolken översatte och befälhavaren blev alldeles illröd i ansiktet samtidigt som en del av soldaterna började skratta. Några korta ord från befälhavaren fick dock snabbt slut på skratten. Så vände han sig mot mig och väste något på sitt språk. Tolken översatte: "Din enfaldiga hund. Jag skall se till att du aldrig mer kan smäda mig."

Härföraren, fortfarande aningen röd i ansiktet, reste sig från stolen och gick ut i ringen. Med sig bar han mitt svärd, inget annat vapen och jag fick en kall ilning längs ryggraden. Var det meningen att jag skulle vara obeväpnad? Min motståndare såg tydligen hur jag bleknade, för han flinade stort och drog svärdet. Baljan slängde han bara ifrån sig på marken. Jag kom att tänka på vad Musashi sagt till Kojiro innan han dödat honom med en tillskuren åra och ropade: "Du har redan förlorat! Att du kastade baljan tyder på att du inte kommer att behöva den mer."

Jag började röra mig från min fiende i en cirkelrörelse mot svärdsbaljan på marken. Jag hörde hur tolken översatte och hur befälhavaren grymtade något till svar. När jag böjde mig ner för att ta upp baljan hörde jag tolken översätta:

"Jag tror inte på omen. Du kommer att dö som den hund du är, det är inget mer med det."

Så rusade han fram med svärdet framför sig. Jag kastade mig snett framåt och rullade runt på marken för att åter stå vänd mot honom. Min antagonist vände sig om och såg nästan förvånat på mig där jag nu stod med baljan i höger hand. Jag riktade den inte mot honom, som ett svärd, utan höll den bara till synes avslappnat, som om jag stödde mig på den. Nästan desperat försökte jag få det att verka som om jag var helt oberörd och det krävde verkligen viljestyrka att få andningen att bli lugn och djup nu. Nästa anfall kom inte lika oväntat och jag var nu beredd att försvara mig. När fältherren högg ner mot mig med mitt eget svärd vred jag undan höften, och därmed kroppen, samtidigt som jag svingade svärdsbaljan i en cirkelrörelse mot klingans bredsida. Det vassa svärdet ändrade riktning och min rörelse fortsatte runt och med änden på svärdsskidan drämde jag till befälhavaren i huvudet.

Ett förskräckt utrop från åskådarna dränkte ljudet av det skramlande lätet när fältherren föll till marken. Svärdet hade han tappat, sansen likaså. Jag snappade snabbt upp min katana och utbrast i ett segerskri, som skulle ha fått vilken indian som helst att bli grön av avund. Bakom mig uppfattade jag ännu ett rop av triumf: "San Bujin!" Det var Urban och Robert som med vapnen dragna kom rusande nerför slänten mot stridsplatsen. Jag kände en våg av kärlek till mina vänner och tänkte att när man mest behöver hjälp så finns den där. Åskådarskaran var dock under den här tiden inte helt förlamad. Några av soldaterna, jag förmodar att det var

befälhavarens livvakter, kom utspringande mot mig. Jag böjde mig snabbt ner och satte min rakbladsvassa katana till den fortfarande sanslöse fältherrens strupe. Det hjälpte. De stannade upp och jag ropade till mina kamrater: "Se till att få kvinnorna och barnen fria. Vi kan inte lämna dem här."

Robert och Urban rusade på de två vakter som hade hand om fångarna. Kvinnorna var inte sena att förstå och tillsammans med barnen började de springa undan åt det håll Robert och Urban kommit från. Varken Robert eller Urban tvingades skada någon av vakterna svårare utan kunde retirera tillbaka till mig innan fler soldater hann fram. Befälhavaren började vakna till sans och jag lyckades, trots språksvårigheter, få honom att förstå allvaret i den situation han befann sig i.

Jag ropade fram tolken ur den upprörda folkmassan och han kom fram till de väntande livvakterna.

"Jag har inte för avsikt att döda er fältherre, trots att han burit sig åt som han gjort. Vi vill bara komma härifrån och förena oss med vår egen här."

"Vilken här?", frågade tolken förvånansvärt besk i tonen.

"Du trodde väl inte på allvar på min saga om att jag var en kringströvande krigare?", sa jag så fräckt jag vågade.

Tolken blev aningen röd i ansiktet och spottade fram en förbannelse på sitt eget modersmål.

"Bli nu inte orolig.", sa jag och reste mig för Robert och Urban hade helt lugnt dragit upp befälhavaren på fötter och gjort sig klara för att retirera med mig och fången. "Vi släpper honom när vi själva är i säkerhet. Jag skall inte skada honom det minsta så länge ni inte följer efter och hittar på några dumheter."

Robert frågade: "Dags att ge sig av kanske?"

"Du har rätt.", svarade jag och började gå baklänges med blicken låst på tolken och livvakterna.

Mina vänner började dra med sig befälhavaren mot kvinnorna som kommit en bra bit upp på slutningen nu. Urban sa: "Jag sa ju åt dig att du inte fick ta hand om byn själv."

"Det gjorde jag väl inte heller. Nu återstår bara det svåra och du får gärna ta hand det själv.", skämtade jag.

Till vår glädje och förvåning blev vi inte förföljda av fler än befälhavarens livvakter. De höll sig dock på behörigt avstånd och verkade inte hotfulla på något vis.

"Vad gör vi nu då?", undrade jag när vi kommit så långt från byn att ett bergskrön skymde den helt för oss. "Vi kan ju inte gärna visa fiende raka vägen till Oppidia:"

"Vi har en plan.", upplyste Urban mig om.

"En plan som var klar redan igår", fyllde Robert i och så berättade de om vad de kommit överens om med Caulinus efter raset.

"Låt oss ta den här hetsporren dit och släppa honom där. När han sedan är på väg tillbaka till lägret tillsammans med de där två livvakterna, utlöser vi raset och då borde han väl inse hur dumt det vore att ta den vägen med sin här, inte sant.", avslutade Robert.

"Efter vad du berättat om vad han gjort med några av kvinnorna här, tycker jag att vi kunde utlösa raset innan han hann undan.", sa Urban och tittade surt på fältherren, som nu hade en präktig bula i pannan.

"Det är inte vår sak att hämnas.", sa Robert.

"Nej, Robert har rätt, Urban. Det är inte vår sak, även om jag själv inte skulle bli ledsen om han hamnade längst under alla stenmassor som finns på det där instabila berget."

"Ni har kanske rätt, men jag tycker ändå att det vore det bästa. När han kommer tillbaka till sitt läger kommer han inte att ge sig förrän han utkrävt hämnd, det är jag säker på.", sa Urban och blängde ännu mer på befälhavaren.

Vandringen gick långsammare än den gjort för Robert och Urban, men snabbare än när jag gått själv, detta trots att vi hade barn med oss i gruppen. Kvinnorna var härdade vid arbetsamma promenader och de ville komma fram så fort som möjligt, bort från fienden. Någon enstaka gång kom någon av de våldtagna kvinnorna fram och stirrade på fältherren. Han var dock för omtöcknad av huvudvärken att han inte tog åt sig så värst mycket. Fast han måste ha märkt det hat de hyste till honom, för han slog ner blicken och yttrade inga förbannelser.

När det blivit eftermiddag var vi framme vid den bäck jag skulle ha hämtat vatten i för lite drygt ett dygn sedan. Vi var alla rätt trötta vid det här laget och den mat vi haft med oss hade inte mättat någon i gruppen. Min rygsäck hade vi plockat med oss på vägen. En del av barnen gick nästan som i trans nu, men ett av dem, den lilla flickan med spegeln, promenerade oberört för sig själv, som om det vore vilken söndagspromenad som helst. Jag berättade för Robert och Urban om den lilla flickan och mysteriet med spegeln. De blev båda nyfikna, men höll tillbaka lusten att springa fram och prata med den lilla. Plötsligt ropade en av kvinnorna förfärat till och vi blev med ens på vår vakt, redo att ta till vapen. Det visade sig dock vara Caulinus som dykt upp. Han kom springande mot oss från ett ställe högre upp på berget. När vi möttes berättade han att allt redan var klart för det stora raset. Han hade sprungit hela vägen hem till Oppidia och fått med sig många starka män och pojkar. De hade skyndat så fort de kunnat och redan varit här i ett par timmar nu.

"Hur tar vi oss förbi raset nu?", undrade jag. "Jag tror inte att varken barnen eller kvinnorna är tillräckligt starka för några svårare klättringar."

"Det skall inte behövas.", svarade Caulinus. "Min far känner berget som sin hand och han lovar att ni kan passera det raserade partiet utan risk." Han log och tillade: "Bara ni inte för alltför mycket oväsen."

"Vi skall vara tystare än möss.", lovade Robert och kvinnorna som intresserat följt med i vår diskussion instämde.

"Dags att släppa det här krypet då.", sa Urban och drog sin kniv.

"Ja, det är väl lika väl att låta honom löpa nu.", svarade jag och kisade bort mot livvakterna, som stod två- trehundra meter längre bort. "De där två lär väl bli glada i alla fall."

Urban skar upp repet kring befälhavarens händer och knuffade honom i riktning mot de två livvakterna. När fältherren vände sig om för att se om han verkligen blivit frisläppt passade Urban på att visa honom sitt utsträckta finger.

"Jag tror inte att han förstår det tecknet.", sa jag, men där hade jag fel. Den nu frisläppte befälhavaren stannade upp, tog sig själv i skrevet med vänster hand och visade med högerhanden finger åt oss alla.

"Det var det värsta..", utbrast Robert, men avbröt sig när han upptäckte att kvinnorna börjat kasta sten efter den hetlevrade härföraren. Denne fick fly för att inte bli stenad.

Vi fick kvinnorna att sluta och började bege oss förbi det farliga partiet på berget. När vi nästan passerat rasområdet utbrast Robert förfärad: "Se bakom oss! De har förföljt oss i alla fall."

Mycket riktigt så var nästan hela hären där bakom oss. Fältherren hade fått ett svärd i handen och signalerade nu till sina soldater att anfälla.

"Spring, spring!", manade Caulinus och vi sprang. Vi sprang för kung och fosterland och lite till. Barnen sprang och kvinnorna sprang, rusandes mot stigen de visste fanns lite längre fram.

Bakom oss hörde vi hur soldaterna sprang. Deras rustningar och vapen skramlade och soldaterna ropade stridsrop efter oss. När vi kommit fram till stigen kunde vi springa fortare, men jag kastade en blick bakåt och kunde se att fienden inte skulle bli så långt efter snart. Caulinus, som sprang sist och manade på alla att skynda sig, drog med mig och nästan morrade fram: "Spring, Matthias, döden väntar den som stannar här."

Jag följde hans råd och hörde strax därpå ett mäktigt dån bakom mig. Hela bergväggen, ovanför det ställe vi nyligen befunnit oss på, rasade ner mot dalen. Stenmassorna drog med sig mer sten och raset fick marken att skaka. Hären, med alla dessa fruktade soldater, hade ingen chans att komma undan. Stenmassorna krossade dem och förde deras söndertrasade kroppar med sig till dalens botten. De få soldater som ännu inte nått fram till rasområdet flydde hals över huvud bort från det. De var endast en spillra av den stora förtruppen till den här som skulle komma. Om de kom helskinnade tillbaka till sin armé skulle de säkerligen informera det högre befälet om hur farligt detta område var. Kanske skulle ryktet om en fruktansvärd här nå dem också. Vi hoppades på det.

"Hur lyckades ni åstadkomma ett så fruktansvärt ras?", frågade jag Wolf, Caulinus far, när vi möttes.

"Det gjorde vi inte.", svarade han.

"Vad säger du?", utbrast Urban. "Var inte det meningen hela tiden?"

Wolf nickade och fortsatte: "Visst var det tanken, men när hären kom dundrande sådär startade de själva ett ras och sedan gick det som det gick. Vi behövde aldrig göra något annat än att själva ta oss i säkerhet."

"Dödens skugga väntade alltså inte på oss den här gången.", sa Robert till mig. "Fast jag undrar vad som kommer att hända hädanefter."

"Vi får se.", svarade jag och så påbörjade vi vandringen tillbaka till Oppidia.

Wolf och hans män hade fått med sig en hel del proviant, trots att de givit sig av i sådan brådska, vilket var mycket uppskattat av oss alla. När det blivit för mörkt för att fortsätta gjorde vi upp en stor lägereld för att hålla värmen och modet uppe under natten. Vi tre, som hade sovsäckar, delade med oss av dessa till barnen. Tre sovsäckar gav värme åt sex barn, inte så illa.

Dagen därpå fortsatte marschen mot Oppidia. Robert och Urban gick mest och pratade med kvinnorna från Devaria. Självt hade jag en hel skock med barn runt mig. För att inte barnen skulle bli alltför utmattade av den enformiga vandringen berättade jag sagor för dem. För varje saga jag berättade ville de höra minst två nya. Till slut blev jag så hes att jag bad dem gå till Robert och Urban istället och be dem berätta om vårt äventyr i Skottland. Alla barnen, utom den lilla flickan med spegeln, sprang genast bort till mina vänner och började rycka i deras kläder. De två fick nu inte bara barnen som åhörare och jag log ut det hela.

Den lilla flickan som stannat vid min sida tog plötsligt min hand och pekade mot något på ena bergsidan. Jag stannade upp och plockade fram min kikare. En man kom långsamt släntrande nerför berget lite längre fram. Det var Mc Connor. Jag lät flickan titta i kikaren och hon utbrast i ett glatt: "Donnere!" Hon upprepade namnet gång på gång och drog i mig för att vi skulle skynda fram. När vi kom förbi Robert och Urban upplyste jag dem vad det var fråga om och de bad sina åhörare om ursäkt och lämnade gruppen för att springa med mig mot Mc Connor. Flickan orkade inte springa lika fort som vi, så jag lyfte upp henne i famnen, hon var ju så liten och lätt.

När vi äntligen mötte Mc Connor kastade sig den lilla flickan, som sprattlat sig loss sekunderna innan, i den gamle skottens famn. Där brast hon ut i gråt. Mc Connor kramade flickan och smekte tröstande hennes hår innan han ens tittade upp för att hälsa på oss andra.

"So, you've met Ilise.", sa han lugnt.

Jag, som inte ens frågat efter flickans namn, svarade: "You mean this girl?"

"Yes, of course. Did you not know her name?"

Jag skakade lite fånigt på huvudet och Robert frågade:

"Who is she?"

"She is a treasurekeeper.", svarade han kort och viskade sedan något till den lilla flickan som slutat gråta nu. Hon plockade fram den lilla spegeln och gav den till Mc Connor. Så berättade han om denna mystiska lilla spegel, som trots sin ringa storlek betydde massor i den magiska värld, som Mc Connors levde i.

"This mirror gives laughter and strength to the one that keeps it, if he or she has a pure spirit. It is very powerful. In the wrong hand it would do great harm to the world."

Han gav tillbaka spegeln till Ilise och hon gömde undan den i sina kläder.

"Is our mission over for this time?", undrade Urban.

"Yes, for this time.", svarade Mc Connor och reste sig.

"What about the men from Devaria and what about Oppidia?", frågade Robert.

"That is not your task. Oppidia will be safe, Hannibal's army won't come this way now."

"Hannibal!", utbrast jag. "Hannibal, who went with elephants over the alps? Was it a part of his army that died back there?"

"Yes, that Hannibal.", sa Mc Connor. "But enough with questions now. You have to be going very soon if you are to come home to your own time. Say your farewells to your friends, I'm afraid that there is not much time left now."

Vi gjorde som han sa och Caulinus, Wolf och de andra vi lärt känna blev ledsna över att vi nu var tvungna att lämna dem. Kvinnorna från byn Devaria kände också igen Mc Connor och hälsade på honom med vördnad, men även de var ledsna över att vi skulle lämna dem.

"Are You staying here?", frågade jag Mc Connor.

"For a short while, yes.", svarade han. "But don't worry, we will meet again my friends. But go now, you'll have to hurry!"

"But where to?", frågade vi alla tre samtidigt.

"Up there.", svarade den gamle trollkarlen och pekade på en klippformation högre upp på berget. "Hurry now!"

Vi gjorde som han sa och började springa uppför berget. Bakom oss hörde vi rop om farväl och lyckönskningar inför framtiden, men vi vågade inte stanna upp och besvara dem. Något i Mc Connors sätt att säga "Hurry now!", fick oss att skynda så fort det bara gick. Väl upp vid stenformationen, stannade vi dock upp för ett ögonblick och såg ner mot våra vänner. De vinkade åt oss och vi vinkade sorgset tillbaka innan vi vände oss mot öppningen vi nu kunde se. Dags att återvända hem.

"Jag har svårt att förstå hur det här med tiden fungerar.", sa Robert när vi åter satt i min Peugeot på väg hem från Tiveden.

"Vi gav oss av hit på våren, tillbringade nästan ett halvt år nere hos bergfolket i alperna och är nu tillbaka här under våren. Hur är det med oss? Åldras vi i takt med tiden här eller med tiden som vi för tillfället är i?"

"Du får väl fråga Mc Connor.", svarade jag. "Han om någon borde väl veta."

"Ja det är väl ingen idé att fråga Urban i alla fall.", sa Robert och pekade mot baksätet där Urban somnat. Vi skrattade lättat. Äventyret var över för den här gången. Det skulle bli skönt att få komma hem igen.